

LBRIS

We know
books

PENN
COLE

SCÂNTEIA
FLĂCĂRII
ETERNE

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Capitolul 1

Dacă era să mă iau după pacientul mort, bărbații beți și soarele sângeri, ziua mea nu începuse prea bine.

Un grup de petrecăreți beți se împleticiră pe străduțele prăfuite din Orașul Muritorilor, fluierăturile și cuvintele lor pocite răsunând ca un refren nedorit pe drumul meu spre casă. Deși m-am ferit de mâinile lor rătăcitoare, nu le puteam evita ochii roșii, cu pleoape plecate, care mă urmăreau cu prea mult interes.

Nici soarele sângeri nu mă ajuta. La revărsatul zorilor, o păclă groasă acoperise cerul, scaldând orașul într-o strălucire stacojie sinistră. Pe măsură ce soarele se înălța pe cer, mi se părea că arșița timpurie de vară pârjolea și mai tare, fiind mai apăsătoare, *mai furioasă*.

- Urăsc astfel de zile, bombăni Maura.

Am aruncat o privire către femeia mai în vârstă, scundă și rume-nă în obraji, de lângă mine. Se opri și se sprijini în baston, ridicându-și ochii de culoarea mierii spre cer, în timp ce colțurile buzelor i se lăsară în jos, creionând o încruntătură.

- E destul de rău de Ziua Făuririi și fără căldura asta infernală, zise ea.

Am mormăit aprobator. Temperaturile ridicate duceau la accese de furie, ceea ce însemna mai multe încăierări, mai multe răniri și mai mulți pacienți.

– La centrul vindecătorilor va fi că la casa de nebuni diseară, am zis eu. Mă pot întoarce cu tine, dacă vrei. Sunt sigură că vindecătorii ucenici ar aprecia o mână de ajutor în plus.

– Eu și mama ta ne vom descurca până la sfârșitul zilei. Du-te acasă și odihnește-te; ai avut o tură de dimineață grea.

M-am înfiorat la gândul acesta.

Maura își puse mâna bătută de vreme pe antebrațul meu și mă strânse ușor.

– Nu a fost vina ta, Diem.

– Știu, am mințit eu.

Un pacient murise sub supravegherea mea.

Fusese tânăr... Mult mai tânăr decât ai fi zis după trăsăturile lui îmbătrânite de vreme, rămas orfan și înghițit de mlaștinile din Orașul Muritorilor. Mort de foame, încercase să fure o friptură de rață de pe căruciorul unui vânzător și în schimb se alesese cu un cuțit în coaste. Până să ajung eu, pierduse prea mult sânge, iar răsuflarea îi era deja șuierătoare și umedă din pricina unui plămân blocat.

Tot ce mai putusem să fac fusese să-l țin de mână și să murmur ritual sacru al sfârșitului. Lumina din ochii lui de culoarea roșcovelor se estompase, în timp ce veselie din jurul nostru continuase neîntreruptă. Nu se oprise nimeni ca să-i aducă un ultim omagiu, nici măcar în timp ce mă căznisem să-i car trupul neînsuflețit în pădurea din jurul satului, pentru a se descompune în pace, dormind pe vecie sub o pătură de frunze pe care reușisem să le adun.

Cruzimea nejustificată a întregii situații mă înfuriase la culme. Moartea fiecărui pacient apăsa greu pe sufletul meu, însă băiatul cu pricina fusese nespus de tânăr, iar moartea lui putea fi evitată, așa că o simțeam, fără să vreau, ca o povară pe umerii mei. Aprinsese o scânteie în adâncul meu, o nevoie de dreptate pe care mă străduiam să o ignor.

– Ce straniu că avem parte de un soare sângieru de Ziua Făuririi, am zis eu, nerăbdătoare să schimb subiectul. Mi-am dat o șuviță de păr alb după urechi, nuanța lui nefirească ieșind în evidență pe pielea mea bronzată. Mi-am ridicat privirea spre sfera stacojie ce strălucea cu putere deasupra noastră. Îmi pare a fi un semn rău, am adăugat.

În religiile străvechi ale muritorilor, se zicea că soarele sângieru era un avertisment din partea zeilor, un vestitor al unei mari schimbări. Faptul că își făcuse apariția cu generații în urmă, înainte de izbucnirea războiului civil – un conflict pe care acum îl numeam Războiul Sângelui pentru a-l onora –, îi consolidase reputația de rău augur. Reapariția lui, chiar de Ziua Făuririi, cu siguranță avea să stârnească tot felul de speculații.

– Prostii, zise Maura, dând din mână. Doar o superstiție prostească, nimic mai mult. A mai fost unul cu două decenii în urmă și nu s-a petrecut nimic rău.

– S-ar putea ca dragul meu frățior să nu fie de acord cu tine, am zis. În ziua aceea cu soare sângieru m-am născut eu.

Maura ridică din sprâncene.

– Într-adevăr?

Am încuviințat din cap.

– Cea mai mare bucurie a lui e să-mi amintească ori de câte ori are ocazia.

„Până și zeei știau că aveai să fi o mare pacoste!“ Așa îmi zicea Teller, rânjind, după care fugea ca să nu-l prind.

Am zămbit amintindu-mi de el, deși o neliniște crescândă îmi întuneca gândurile. Nici Maura, care se prefăcea a fi indiferentă, nu reuși să ascundă încruntătura adâncă de pe frunte ce-i apără în timp ce privi la rândul ei spre cer.

– Tu și Henri aveți de gând să sărbătoriți în vreun fel? întrebă ea.

M-am îmbujorat. Henri era cel mai vechi și mai drag prieten al meu, iar în ultima vreme devenise mai mult de atât.

– Refuză să sărbătorească Ziua Făuririi din principiu, am zis eu, oftând. Spune că e cea mai deprimantă zi a anului.

– Rari sunt tinerii care refuză ocazia de a se îmbuiba cu vin gratuit și de a țopăi prin oraș fără nici o consecință.

– Crede-mă, Maura, dacă vinul ar fi făcut de muritori, Henri ar fi primul care ar țopăi. Ar țopăi prin tot Orașul Muritorilor. Ar țopăi prin tufișuri, pe alei dosnice, peste toate hainele lui...

Maura pufni ușor.

– Se împotrivesc vinului Descendenților?

– Se împotrivesc Descendenților.

– Măcar așa se explică de ce Ziua Făuririi i se pare deprimantă.

– Așa e.

Deși Ziua Făuririi era cea mai gălăgioasă sărbătoare a noastră, cei mai mulți muritori nu o aveau la inimă. În ziua aceasta, cu multe milenii în urmă, nouă frați nemuritori cunoscuți drept Seminția încheiaseră un pact magic – Făurirea – după ce se refugiaseră în lumea noastră în urma distrugerii violente a lumii lor. Fiecare membru al Seminției se îndrăgostise de un cetățean al națiunii noastre, Emarion. Și în loc să vadă cum persoanele pe care le iubeau îmbătrâneau și mureau, cei din Seminție conveniseră să renunțe la tineretea lor eternă și să-și lege viețile de ale iubiților lor muritori.

Folosind vraja de Făurire, Emarion fusese împărțit în nouă tărâmurii, fiecare dintre ele numit după un membru al Seminției și insuflat cu magia zeului sau zeiței lui protectoare.

Intenția celor din Seminție fusese ca urmașii lor, rasa de ființe pe care acum le numeam Descendenți, să domnească peste tărâmurile cu pricina și să inițieze o eră a păcii și a prosperității, ambele rase trăind împreună în armonie. Ziua Făuririi era menită să ne amintească, muritorilor și Descendenților deopotrivă, despre acel tel mareț.

Așa cum se întâmpla deseori cu visurile pline de speranță pe care le are un părinte pentru copiii lui, lucrurile nu decurseseră conform planului.

– Mă întreb cum sărbătoresc Descendenții, am zis gânditoare, privind dincolo de acoperișurile clădirilor.

În depărtare se întrezărea slab conturul lucios al turelor impunătoare ale palatului regal.

– Verișoara mea lucrează într-una dintre casele elegante de acolo și zice că e un spectacol splendid. Toată ziua răsucesc panglici și ciugulesc fructe pe câmpurile de flori sălbatice, iar seara și-o petrec dansând la Balul Făuririi, îmbrăcați cu veșminte de seară și purtând bijuterii. Au bufete cât vezi cu ochii și muzicieni care cântă de la răsărit până la apus.

– Da, mă așteptam, am zis tărăgănat. Doar e ziua lor, la urma urmei.

Era ziua în care moșteniseră controlul asupra lumii noastre, unul dintre numeroasele daruri primite de la strămoșii lor divini. Strămoșii noștri muritori nu fuseseră la fel de generoși cu noi.

– E rușinos, dacă mă întrebi mine, zise Maura pufnind. Ziua aceasta era despre unirea Descendenților cu muritorii, însă ei fac tot posibilul să ne excludă.

– Ce șocant, am zis pe un ton mucalit. De obicei, sunt atât de binevoitori și primitivi.

În pofida sarcasmului afișat, nu întâlnisem nici un Descendent în persoană. Deși crescusem la o aruncătură de băț de orașul Lumnos, capitala înstărită a tărâmului nostru și căminul clasei conducătoare de elită, parcă aș fi trăit la lumi distanță. În copilărie, mama îmi interzisese să interacționez în vreun fel cu ei: nu mi se îngăduise să mănânc din hrana lor sau să beau din vinul lor. Nu mi se îngăduise să mă aventurez în orașul Lumnos. Nici măcar nu mi se permitea să tratez Descendenți în munca mea de vindecătoare.

Singurul lucru de care nu reușise să mă protejeze fuseseră interacțiunile ocazionale cu soldații nemiloși, ca niște brute, din garda regală, care patrulau pe străzile Orașului Muritorilor. Astăzi însă, până și absența lor era vizibilă. După ce ne îndulcise cu transporturi matinale de vin gratuit, regele își retrăsese gărzile și ne lăsase în voia noastră tot restul zilei.

– Mă duc spre centrul vindecătorilor, zise Maura, oprindu-se când am ajuns la o răscruce cunoscută. Își frecă piciorul și aruncă o privire spre străzile aglomerate, încruntându-se îngrijorată. E în regulă să te duci singură acasă?

– Da, du-te! Voi fi bine. Am lovit ușor cu palmele cele două pumnale pe care le aveam prinse în dreptul șoldurilor. Îmi pot purta singură de grijă, i-am spus eu. În plus, mă îndoiesc că sunt prea mulți care ar pipăi-o pe fiica mărețului Andrei Bellator, riscând astfel să-l înfurie.

Maura zâmbi și chipul i se îmbună.

– Tatăl tău e un om bun. Pensionarea lui a fost o mare pierdere pentru armata Emarionului.

– Așa îmi zice și el în fiecare zi, am spus eu, făcându-i cu ochiul. Maura râse și se întoarse, făcându-mi iute cu mâna.

– Să ai o Zi a Făuririi binecuvântată, Diem!

I-am făcut și eu cu mâna și m-am întors pe călcăiele cizmelor spre partea sudică mai periculoasă a orașului. Acum, când prezența Maurei nu-mi mai distrăgea atenția, mi-am dat seama cât de tensionată devenise atmosfera.

În pofida căldurii înăbușitoare, mi-am strâns mai tare pelerina pe umeri. Era un mecanism de apărare, la fel ca strâmbătura neprietenoasă a gurii.

Tânjeam să mă întorc în siguranța oferită de casa familiei mele. Bețivanii agresivi care bântuiau pe străzi nu erau ceva nou, însă în acea zi lucrurile păreau... diferite. Orașul Muritorilor părea a fi un butoi cu pulbere, pe punctul de a exploda la prima scânteie.

Vinul Descendenților adus de garda regală era combinat cu magie, pentru a-i ține pe cei care beau din el într-o stare euforică ore întregi, străbătuți de valuri de extaz. Impactul era și mai puternic asupra muritorilor. Din nefericire pentru liniștea femeilor din Orașul Muritorilor, unii bărbați nu aveau să se trezească din beție zile întregi.

Și erau mulți la număr... Prea mulți. Suficienți încât să fiu nevoită să-mi croiesc drum prin mulțimea de oameni adunați la fiecare răscruce, bombănelile lor variind de la o tentă cocheta la una libidinoasă și chiar până la una violentă de-a dreptul.

Deși i-am ignorat, îmi țineam mâinile lejer pe mânerele pumnalelor, care se ridicau și coborau la fiecare undulare a șoldurilor. Un avertisment tăcut.

În spatele ferestrelor cu obloane și al draperiilor trase am văzut privirile agitate ale femeilor care aleseseră cu înțelepciune să-și petreacă ziua închise în casă.

– Măi să fie, ce frumușică ești! zise o voce zeflemitoare din spatele meu.

Doi bărbați se împleticiră spre mine, îndeajuns de aproape încât să le simt izul înțepător al alcoolului din răsufare. Un lichid chihlimburiu se scurse din halbele pe care le țineau în mână.

Am înjurat în barbă. Fusesem prea pierdută în gânduri ca să observ că se apropiaseră de mine. Tatăl meu ar fi fost dezamăgit.

Mă antrenase să nu las garda jos, mai ales pe astfel de străduțe, unde se petreceau tot felul de nelegiuri.

„Nu dușmanul care te atacă direct îți va da lovitura de moarte – mă învățase el –, ci acela care se ascunde în umbre și așteaptă. Cel care lovește când ți-ai întors, în sfârșit, privirea. Aceia sunt adevărații prădători de care ar trebui să te temi.“

Eram aproape convinsă că acei nemernici erau mai degrabă o bătaie de cap decât prădători, dar mi-am încordat mâinile pe pumnale.

– Cred că am dat de una arțăgoasă, zise cel mai înalt dintre ei, făcând semn cu bărbia spre pumnalele mele.

– Așa de mult îmi place când se împotrivesc, mă tachină cel mai scund dintre ei.

Luă o înghițitură de vin și își trecu limba peste dinții murdari, iar eu aproape că mi-am golit stomacul.

Cel înalt scoase un cuțit de luptă și-l răsuci în palmă.

– Ce pumnale grele ai la tine! Prea grele pentru a fi mânuite de o doamnă așa de micuță ca tine. Cred că mai bine ni le-ai da nouă.

– Împreună cu toate monedele pe care le ai la tine, adăugă cel scund, apoi se depărtă de prietenul lui, ca să-mi dea târcoale pe la spate.

M-am dat un pas în lateral ca să-i tai calea, însă am sfârșit cu spatele la o alee întunecată care îmi făcu părul să mi se zbârlească.

– Băieți, n-aveți nimic mai bun de făcut decât să vă luați de femei care se duc spre casa lor?

– Să ne luăm de ele? zise cel scund și se apucă de piept, prefăcându-se a fi rănit. Noi doar sărbătorim această frumoasă Zi a Făuririi.

Am ridicat din sprâncene.

– Mă îndoiesc că Binecuvântata Zeiță Mamă Lumnos ar fi de acord cu acest fel de a sărbători.

Expresia i se acri.

– Atunci Binecuvântata Zeiță Mamă Lumnos n-are decât să înghete-n iad, împreună cu restul neamului ei!

Mi se zbârli părul pe ceafă. Blasfemia la adresa Seminției se pedepsea cu moartea, iar Descendenții le plăteau bani frumoși muritorilor dispuși să se întoarcă împotriva semenilor și să-i raporteze pe eretici. Dacă bărbatul de față era dispus să o insulte cu atâta

neobrăzare pe zeita Lumnos în fața mea, atunci nu avea de gând să mă lase să scap cu viață.

Ceea ce însemna că trebuia s-o șterg naibii de acolo!

M-am mai dat câțiva pași în spate și am îndrăznit să arunc o scurtă privire peste umăr. Mi-am dat seama prea târziu că aleea pe care intrasem se sfârșea cu un zid înalt de cărămidă.

Bărbatul înalt se încruntă și se aplecă în față.

– Ce-ai pățit la ochi, fetiço?

Am mijit ochii într-o încercare jalnică de a-i ascunde, însă răul fusese deja făcut.

– Pe boșele lui Fortos, e *de-a lor!*

– Ești Descendentă? zise cel scund, șuierând.

Se foi, dând să scoată cuțitul, apoi încremeni, gândindu-se mai bine.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Dacă eram, credeți c-aș fi locuit în haznaua asta?

Cel înalt se mai apropie un pas de mine.

– Atunci de ce nu sunt căprui?

Muritorii puteau avea doar ochi căprui, altă consecință a vrăjii de făurire. Firește, Descendenții păstrasera nuanțele mai frumoase ale curcubeului pentru ei înșiși, așa cum făcuseră cu multe alte lucruri frumoase din Emarion. Descendenții din fiecare tărâm aveau o culoare aparte a ochilor, diferită de celelalte. Descendenții din Lumnos aveau ochii în diverse nuanțe de albastru, deși, ținând cont de puterea și de frumusețea lor desăvârșită, nu-mi închipuiam că ar fi confundat cineva un Descendent cu un muritor, indiferent de culoarea ochilor.

Fusese singura calitate care mă salvase. Când ochii căprui și părul roșcat-cafeniu cu care mă născusem mi se decoloraseră pe neașteptate la începutul pubertății, chipul meu șters, trupul deșirat și mediocritatea ce mă caracteriza în general convinseseră într-un final pe toată lumea că nu eram, de fapt, un copil al Descendenților.

– Ochii mi s-au decolorat din cauza unei boli din copilărie, am spus eu rapid. Și acum, dacă-mi permiteți...

Am dat să mă mișc spre ei, însă cei doi nu se clintiră.

– Dacă nu ești Descendentă, atunci dovedește-o! Cel scund își trase pumnalul din teacă și-l întinse spre mine, cu lama înaintea. Arată-ne că sângezezi!

Spre enervarea mea, era o provocare isteată. Descendenții adulți aveau pielea tare ca oțelul, care nu putea fi penetrată de armele muritorilor. Dacă eram de-a lor, lama lui nu avea să mă rănească. Dar dacă eram muritoare...

Se apropie cu pași mici și îndreptă vârful ascuțit al pumnalului spre mine. Arma de metal era îndeajuns de aproape ca să văd sângele uscat de pe marginea ei.

– Haide, fătucio! Doar întinde mâinile, zise el, zâmbind afectat. Nu te voi răni prea tare.

Degetele îmi zvâcniră, nerăbdătoare să tragă pumnalele din teacă. Mi-aș fi putut aminti instructajul primit de la tatăl meu, m-aș fi putut folosi de el ca să le spintec mâinile, obrajii, vintrele. Mi-ar fi fost ușor să scap de ei fără să-și piardă cineva viața.

Dar, dacă aș fi făcut-o, cei doi ar fi sfârșit inevitabil la centrul vindecătorilor. La centrul vindecătorilor unde lucram și eu.

Mi se făcu greață la gândul că le-aș fi supus pe tinerele noastre ucenice să se ocupe de brutele acelea două. Eu însămi petrecusem prea multe zile ale Făuririi ferindu-mă de lovituri de pumn și de mâini pipăitoare pe când fusesem la rândul meu ucenică.

O amorțeală rece pândea într-un ungher îndepărtat al minții mele. I-aș fi putut spinteca o idee mai adânc, aș fi putut ținti vena potrivită. M-aș fi putut asigura că nu aveau să mai iasă vreodată, împleticindu-se, de pe aleea aceea întunecată sau de pe oricare alta. Poate că așa ar fi fost mai bine pentru lume.

Nu mai curmasem niciodată o viață. Ca vindecătoare, depusesem un jurământ să ajut, să nu rănesc pe nimeni. Și nu voiam să fiu ca Descendenții cei cruzi, să fac pe zeita și să împart moarte așa cum împărți un pachet de cărți.

Însă dacă viața mea depindea de asta...

„Supraviețuiește, îmi răsunară în minte cuvintele tatălui meu. Indiferent de cost, indiferent de urmări. Mai întâi supraviețuiește, apoi gândește-te la circumstanțe.“

Se întâmplă cu o viteză aproape de nevăzut cu ochiul liber. Într-o clipită, bărbatul se năpusti spre mine și am simțit o suflare rece pe coapse când vârful pumnalului lui mi se agăță în tunică și găuri materialul. În următoarea clipă, mâinile și picioarele mi se puseră deja în mișcare în ritmul unui imn de război pe care trupul meu l-ar fi putut cânta și în somn.

Fu mult prea ușor să mă feresc de loviturile lor haotice, afectate de băutură, și să le car la rândul meu lovitură. Un genunchi în vintre. O lovitură cu podul palmei în gât. O mână de pământ aruncată în ochi. Fiecare atac era menit să-i slăbească *intocmai cât trebuia*.

Cel înalt țipă și căzu în genunchi. Lacrimi i se prelinsă pe obraji, în timp ce ochii i se chinuiau să curețe nisipul granulos.

Lângă el, amicul lui era întins pe jos, ținându-se de gât, cu răsuflarea tăiată.

– Ești moartă! *Moartă!*

– Ai zis că vrei să mă împotrivesc. Am călcat peste trupurile lor care se zvârcoleau și am apucat pumnalele pe care le scăpaseră și paloșele prinse la centuri. Poate că nu îndrăzneam să-iucid, dar puteam măcar să-i împiedic să-și verse furia pe următoarea femeie care avea să le iasă în cale. Le-am improșcat nisip în ochi cu piciorul, ceea ce-i făcu să urle din nou. Țineți minte asta data viitoare când vă mai trece prin cap să atacați la nimereală o femeie!

– O să plătești!

– Când te voi găsi...

– O Zi a Făuririi binecuvântată să aveți! am zis pe un ton mios. Un șir lung de grosolăni bolborosite se auzi în urma mea când am țâșnit de pe alee înapoi pe drumul principal, mai lat.

Agitația începuse să atragă privirile spre mine. Oamenii își lungiră gâturile ca să vadă cine eram și ce făcusem. Patru bărbați înarmați porniră înspre mine.

– Tu, femeie! strigă unul dintre ei. Ce se petrece?

„Minunat!“ Singurul lucru care îmi lipsea mai mult decât doi bărbați furioși înarmați cu pumnale care să mă ia la rost erau șase bărbați furioși înarmați cu pumnale care să mă ia la rost.

Am observat în apropiere un pasaj ce ducea spre niște străduțe pe care le cunoșteam mult prea bine. Mi-am tras gluga pe cap și m-am furișat înspre ele.

– Tu de colo, strigă bărbatul din nou, iuțind pasul. Stai pe loc!

– Căteua aia m-a atacat și mi-a furat armele!

Am tresărit. „Ah, la naiba!“

Bărbatul înalt ieși împleticindu-se de pe alee, arătând cu degetul spre mine. În ochi îi strălucea o furie incandescentă.

– Opriți-o!

Am țâșnit-o spre străduțe, în timp ce adrenalina îmi pârjoli venele.

Cunoșteam bine drumurile. Nu era cea mai săracă zonă din Orașul Muritorilor, dar era cel mai rău famată, genul acela de loc în care te puteai desfăta cu orice soi de păcat. I se spunea Strada Paradisului – un lucru ironic, de altfel, sau poate potrivit, în funcție de ce anume căutai.

Ca vindecătoare, fusesem mereu atrasă de cei mai vulnerabili pacienți: o prostituată bătută până la sânge de clientul ei, un dependent disperat care luase o supradoză de medicamente magice, un hoț de buzunare infometat care își pierduse o mână furând de la persoana greșită. Faptul că eram dispusă să accept orice solicitare, indiferent cât de periculoasă sau de neplăcută ar fi fost aceasta, mă aducea frecvent pe Strada Paradisului, acest labirint întunecat.

În spatele meu răsunară strigăte îndepărtate, însă tot mai apropiate. Mă mișcam prea lent, încetinită de armele furate. Am plonjat la nimereală pe străduțe lăturalnice – stânga, apoi dreapta, apoi stânga din nou – și am observat o femeie sprijinindu-se de o ușă deschisă, cu fusta ridicată în sus și decolteul tras în jos.

– Arme gratis, am zis eu, îndreptându-mă rapid spre ea, gâfâind. Le vrei?

Își trecu ochii sticloși peste mine, bănuitoare.

– Pe aici nimic nu e gratis.

Mulțimea de voci se auzi mai tare.

– Fie. Am făcut semn cu bărbia peste umăr. Plata e să nu le spui că m-ai văzut.

Femeia ridică iute dintr-un umăr, luă armele din brațele mele și le azvârlă într-un cufăr din clădire, de lângă ușă.

– Nu le arăta nici armele, am avertizat-o. S-ar părea că bărbaților beți nu le place să fie dezarmați de o femeie.

Zâmbi cu superioritate, apoi dădu din cap spre o străduță din stânga noastră.

– Ia-o pe acolo!

I-am zâmbit recunoscătoare și am țâșnit-o în direcția indicată. Am auzit în urma mea o voce de femeie strigând:

– Ticăloasa aia mi-a luat și mie pumnalele. A luat-o spre dreapta! Prindeți-o și aduceți-o înapoi la mine și o să vă răsplătesc pe măsură, băieți!

Orice s-ar fi spus despre femeile de pe Strada Paradisului, un lucru era cert: erau foarte loiale.

Întunericul mă învălui în vreme ce m-am adâncit în fugă pe străduțe, iar soarele stacojiu dispăru în spatele unei copertine de perdele zdrențuite. Simțeam apăsarea ochilor curioși ce se ițeau în uși ascunse de umbre – privindu-mă, cercetându-mă. Câteva dintre clădirile dărăpănate îmi treziră amintiri din vizitele trecute, însă nu am lăsat să se vadă că le-am recunoscut.

Alte voci se auziră în josul drumului. M-am lipit de zid, ca să evit cele câteva raze de soare pestrițe. În copilărie, îmi imaginasem o dată că umbrele erau tangibile, ca o pătură măreață pe care o puteam înfășura în jurul meu ca să mă ascund de lume. M-am trezit făcând și acum același lucru, implorând în tăcere întunericul, vechiul meu prieten, să mă țină ascunsă.

O străfulgerare de roșu îmi surprinse privirea. Un păr de o nuanță roșcată pe care o cunoșteam: strălucitoare, arămie, fluidă precum mătasea. Prins, ca de obicei, într-un coc la ceafă.

Aș fi văzut părul diferit al mamei mele într-o mulțime de câteva mii de oameni, însă o nuanță atât de plină de viață era și mai greu să treacă neobservată pe această străduță, într-o mare de tonuri maronii și gri.

Stătea cu spatele la mine, cu fața ascunsă și cu o pelerină cunoscută pe umerii zvelți. Bucățile rupte și petele de pe ea spuneau povestea copilăriei mele – arsuri mici de la vatra casei noastre,

o pată lăsată de mâinile mânăjite de fructe de pădure ale lui Teller, când fusese mic, o bucată sfâșiată de când un cal speriat o azvârlise din spinare drept în brațele protectoare ale tatei.

Am încremenit și un strigăt de surprindere mi se blocă în gâtlee.

Nu era tocmai un șoc să o văd acolo, pentru că trata la rândul ei pacienți de pe Strada Paradisului, ci am încremenit din pricina bărbatului care stătea în fața ei.

El era întocmai opusul mamei. Ea era minionă, modestă și îmbrăcată cu haine simple, în timp ce el era un semizeu ce se etala plin de mândrie.

Chiar și de la depărtare, era evident că veșmintele îi erau făcute din cele mai bune materiale. Mantaua din brocart negru lungă până la pământ și mărginită cu o broderie complicată din fire de aur împletite scânteie în pofida luminii slabe. Croiul elegant îi venea ca turnat pe fiecare mușchi – de care nu ducea deloc lipsă. Cizmele îi erau atât de lustruite încât luceau de-a dreptul, aparent imune la murdăria din Orașul Muritorilor care se agăța de toate lucrurile mele.

Era mai înalt decât ea cu mai bine de treizeci de centimetri, trăsătură de care se folosea ca de o armă pregătită de atac. Părea a fi cu câțiva ani mai în vârstă decât mine și avea chipul izbitor de arătos, chiar dacă ascuțit și sever, trăsături accentuate de părul negru ca pana corbului, prins la spate într-o coadă joasă, și de cicatricea care îi brăzda pielea măslinie. Liniile palide și zimțate se despicau precum un fulger din dreptul gulerului în sus și peste buzele pline și ochii mijiți.

Ochi reci și lipsiți de emoție. Ochi gri-albăștrui.

Ochii unui Descendent.

De ce se afla acolo cu *el*? Trata într-adevăr pacienți Descendenți, însă niciodată în Orașul Muritorilor. În afară de garda regală, nu i-ai fi prins nici morți prin aceste părți – doar dacă veniseră cu gânduri nefaste. Oare el o urmărise până acolo? Oare mama văzuse ceva ce n-ar fi trebuit să vadă?

Oare era în pericol?

Instructajul primit de la tatăl meu se activă din nou. L-am scrutat pe bărbat, căutând potențiale semne de amenințare. Trăsăturile

îi erau încordate – avea un aer serios, dar nu furios – și își ținea brațele groase și încordate încrucișate peste pieptul incredibil de lat. Nu se vedeau gârzi sau însoțitori prin zonă. Singura lui armă era o sabie prinsă într-un mod destul de nepractic la spate, mânerul ei încastrat cu nestemate îțindu-se deasupra umărului. Numai Descendenții ar fi purtat ceva atât de țipător, ceva mai potrivit pentru a fi folosit ca bijuterie decât ca armă menită să spintece mușchi și oase.

Încordarea pe care o simțeam în piept se mai atenuează. Poate că bărbatul nu era totuși o amenințare – cu excepția magiei lui. În cazul Descendenților, nu se știa niciodată. Unii abia reușeau să invoce o scânteie. Alții puteau cufunda tot tărâmul în întuneric.

Se certau. Nu reușeam să aud ce spuneau, dar cunoșteam destul de bine limbajul corporal al mamei. Mă aflasem de prea multe ori de partea greșită a degetului ei întins. Noi două aveam în comun un lucru care le lipsea bărbatilor din familia noastră: o fire iute, care se aprindea dacă era provocată.

M-am lipit de zid și m-am apropiat tiptil cât de mult am îndrăznit, apoi m-am ascuns după un morman de lăzi de lemn goale. Pe măsură ce cearta se intensifică, vocile li se auziră tot mai tare pe străduță.

– Nici vorbă, tună bărbatul cu voce joasă și groasă.

Ceva se mișcă înăuntrul meu când l-am auzit, ca un dragon căscând care se trezea din somn.

– Nu era o rugămintă, răspunse mama mea.

– Nu-mi dai *tu ordine mie*, Auralie.

– Să-ți amintesc, oare, că o singură vorbă din partea mea și tot tărâmul va ști că tu...

– Ba nu! se răsti el. Ți-am plătit deja înzecit șantajul.

– Și vei continua să plătești până când nu vor mai fi vieți în pericol.

„Șantaj?” Cu ce l-ar fi putut avea mama la mână pe un Descendent astfel încât să-l facă să i se supună? Îi trata de ani întregi, ce-i drept, însă confidențialitatea dintre o vindecătoare și un pacient era sfântă, iar ea era un model pentru toți vindecătorii din Lumnos. Cu siguranță niciodată n-ar fi...

M-am aplecat în față cât de mult am putut, mijind ochii printre crăpăturile din lăzi. Bărbatul își desfăcu brațele și își plecă fața spre a ei.

– Dă-mi un singur motiv bun pentru care n-ar trebui să teucid pe loc și să-i pun capăt chiar acum!

Mi se puse un nod în stomac, însă mama nu păru tulburată. Își ridică bărbia, sfidătoare.

– Dacă mor, toată lumea îți va afla secretul. M-am asigurat că așa va fi.

Chipul bărbatului rămase calm, însă în irisurile deschise la culoare – de un albastru spre un cenușiu-închis, ca de oțel – îi străluci o furie glacială. M-am cutremurat și am apucat din reflex pumnalul.

Mama vorbi din nou, cu voce mai blândă de data asta.

– Știi la fel de bine ca mine că lucrurile se înrăutățesc. Și știi că s-ar putea ca ajutându-mă să fie singurul mod de a opri asta.

Rămaseră tăcuți preț de o clipă îndelungată. Bărbatul se încrunță și colțul buzei brăzdate de cicatrice îi zvâcni.

– Dacă o fac, trebuie să se întâmple în noaptea asta. Nu va mai exista altă ocazie înainte...

Privi în jur, apoi îi șopti ceva.

Mi-am întins gâtul, căznindu-mă să aud ce șușoteau. De-aș fi reușit să mă apropii puțin...

– Trasul cu urechea îți va aduce pieirea, copilă!

Am tresărit când am auzit vocea neașteptată. M-am întors și m-am trezit față în față cu chipul zbârcit și zâmbetul ironic al unei bătrâne. Se sprijinea de cadrul unei uși din apropiere, cu ochii atât de întunecați încât păreau a fi negri și cu umerii gârboviți de vreme. Era înveșmântată în zdrențe în diverse culori de nestemate, fâșii jerpelitate în nuanțe de verde smarald și rubinii legănându-se când arăta peste umărul meu.

– Dacă tot ai de gând să tragi cu urechea, măcar asigură-te că nu te vede nimeni din partea cealaltă, îmi spuse ea cu nonșalanță, cadențat, cu un accent dulce pe care nu reușeam să-l identific.

Am început să vorbesc fără să gândesc.

– Nu eram... Adică nu făceam asta...